

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

23 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Scutelnic Cătălin, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui

Cumani Vitalie XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 16.09.2019 până la 13.12.2019;

Instanța de apel de la 28.01.2020 până la 15.10.2020;

Instanța de recurs de la 03.02.2021 până la 23.06.2021.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 13 decembrie 2019, Cumani Vitalie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 alin. (1) Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită lui Cumani Vitalie a fost suspendată condiționat, stabilindu-i-se o perioadă de probațiune de 4 ani.

S-a dispus de a încasa de la inculpatul Cumani Vitalie în beneficiul statului cheltuieli judiciare, pentru efectuarea expertizei judiciare nr. 201802D1792 din 29.08.2018 în privința părții vătămate Cojocar Ruslan, în sumă de 320 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că inculpatul Cumani Vitalie la 10.08.2018, în jurul orei 19:00, împreună cu alte persoane în privința cărora cauza a fost disjungată, aflându-se la domiciliul temporar al lui Cojocar Ruslan XXXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică și având intenția vătămării integrității corporale și a sănătății, i-a aplicat ultimului mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201802D1792 din 29.08.2018, vătămări medii.

2.1.În ședința de judecată, până la începerea cercetării judecătorești inculpatul Cumani Vitalie a declarat, personal, prin înscris autentic semnat de el, că recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ne fiind solicitată administrarea de noi probe, a declarat că îi sunt cunoscute probele din dosar și nu are obiecții în privința lor, astfel cauza a fost examinată în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei penale, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Cumani Vitalie să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, și a-l condamna în baza acestui articol la 3 ani și 8 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis; a admite acțiune civilă înaintată de către partea vătămată Cojocar Ruslan și a încasa din contul inculpatului prejudiciul material în mărime de 5 000 lei și moral în mărime de 30 000 lei.

În argumentarea apelului declarat, acuzatorul de stat a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului este una prea blândă, iar instanța de fond nu a ținut cont de faptul că Cumani Vitalie a săvârșit o infracțiune gravă, că la locul de trai se caracterizează nesatisfăcător, că conform revendicării F 246 învinuitul Cumani Vitalie anterior a fost judecat de mai multe ori, însă antecedentele penale sunt stinse, în asemenea împrejurări, suspendarea condiționată a executării pedepsei condamnatului Cumani Vitalie, nu atinge scopul pedepsei penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2020, a fost respins ca fiind nefondat apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a indicat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Cumani Vitalie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu indicii de calificare, *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății, săvârșită de mai multe persoane.*

Referitor la stabilirea pedepsei penale instanța de apel a subliniat că instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii

săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Conform art. 16 Cod penal, infracțiunile săvârșite de către Cumani Vitalie se atribuie la categoria infracțiunilor celor grave.

Conform art. 76 Cod penal, se reține ca circumstanță atenuantă în privința inculpatului Cumani Vitalie, recunoașterea vinei, căința sinceră pentru faptele comise, iar în conformitate cu art. 77 Cod penal, la caz nu sunt reținute circumstanțe agravante în privința inculpatului.

Astfel, reieșind din circumstanțele cazului, și anume, că inculpatul Cumani Vitalie a recunoscut vina, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră și ținând cont de scopul pedepsei penale, instanța de fond corect a aplicat inculpatului o pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Subsidiar, instanța de apel a indicat că inculpatul a recunoscut vina, a manifestat o căință sinceră față de faptele săvârșite, a conștientizat pericolul sporit al faptelor comise, instanța de fond a considerat că pentru a restabili echitatea socială și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, este necesar de a-i stabili pedeapsa cu închisoare cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, concluzionând că nu este rațional ca acesta să execute real pedeapsa închisorii, stabilindu-i un termen de probă de 4 (patru) ani, iar prin aplicarea art. 90 alin. (6) lit. a), h) Cod penal, inculpatul a fost obligat să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent să fie supus monitorizării electronice, pe un termen de 6 luni.

Instanța de apel a menționat că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Deci, la caz, instanța de apel a conchis că, scopul pedepsei penale poate fi realizat prin aplicarea inculpatului Cumani Vitalie a unei pedepse cu suspendarea condiționată, în temeiul art. 90 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei perioade de probațiune de 4 (patru) ani.

Instanța de apel a respins ca fiind nejustificată solicitarea procurorului privind stabilirea unei pedepse mai aspre, deoarece instanța de fond la individualizarea

pedepsei a acordat deplină eficiență tuturor împrejurărilor, iar prin stabilirea unei pedepse mai aspre nu se va realiza scopul pedepsei, or, pedeapsa penală reprezintă un remediu echitabil atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Cu referire la solicitarea procurorului cu privire la admiterea acțiunii civile înaintate de către partea vătămată Cojocar Ruslan, instanța de apel a subliniat că în conformitate cu art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

În situația din speță, s-a reținut că de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești partea vătămată Cojocar Ruslan nu a înaintat acțiune civilă, or, la materialele cauzei lipsește o asemenea cerere, motiv din care instanța de apel a conchis că instanța de fond just și întemeiat nu s-a expus asupra acesteia.

Reieșind din aceste circumstanțe, instanța de apel a ajuns la concluzia că, dat fiind faptul că argumentele invocate în cererea de apel depusă de procuror, sunt neîntemeiate și nu pot servi temei de admitere a apelului, în prezența circumstanțelor sus indicate a fost respins, iar sentința menținută fără modificări.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală solicită casarea parțială a deciziei în partea individualizării pedepsei penale, cu remiterea cauzei spre rejudecare în această parte în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În susținerea celor solicitate, procurorul indică că soluția expusă de către instanța de apel este una neclară și nemotivată, or, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea blândă.

De asemenea, procurorul subliniază că instanța de apel la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu a luat în calcul toate circumstanțele cauzei.

Mai mult decât atât, recurentul menționează că instanța de apel eronat nu a luat în calcul faptul că partea vătămată prin ordonanța din 24.09.2018 a pretins prejudiciu material în valoare de 5 000 lei și moral în cuantum de 30 000 lei.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

În motivarea temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, procurorul indică că instanța de apel eronat nu a luat în calcul faptul că partea vătămată a pretins un prejudiciu material în valoare de 5 000 lei și moral în cuantum de 30 000 lei.

Astfel, Colegiul penal respinge alegația respectivă ca fiind nefondată, or, instanța de apel corect a indicat că de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești partea vătămată Cojocar Ruslan nu a înaintat acțiune civilă, or, la materialele cauzei lipsește o asemenea cerere.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal reamintește că în conformitate cu art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Așadar, critica recurentului precum că instanța de apel urma să dispună încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate prejudiciu material în valoare de 5 000 lei și moral în cuantum de 30 000 lei din motiv că prin ordonanța din 24.09.2018 partea vătămată a pretins aceste sume, este neîntemeiată.

De asemenea, Colegiul penal subliniază că, recurentul critică decizia contestată în latura stabilirii pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, menționând că instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de prevederile legale, de circumstanțele cauzei și a individualizat greșit pedeapsa, stabilindu-i o pedeapsă prea blândă.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a i-a aplicat inculpatului o pedeapsă non privativă de libertate conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal și 364¹ Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul procurorului precum că, pedeapsa stabilită acestuia este prea blândă și una inequitabilă, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a recunoscut vina în instanța de apel, se căiește sincer de cele comise, a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave și de comportamentul acestuia după și în timpul examinării cauzei.

Totodată, Colegiul penal menționează faptul că, instanța de apel s-a expus motivat și detaliat asupra faptului aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei lui Cumani Vitali pe o perioadă de

probațiune de 4 ani, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește și nu se va expune repetat asupra acesteia.

În concluzie, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal inculpatului, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra motivelor relevante din apel și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Așadar, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către procuror prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar depus de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului *Cumani Vitalie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **30 iulie 2021**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan